

Krásný měsíc - ten prosinec, pane Nerudo!

-zeman

Něco mne v zamyšlení nutí ke srovnání skutečnosti dřívějších, letitých s těmi dnešními, také našimi, po našem a u nás. Leckdy opravdu nemalý zájem věnoval ve svých fejetonech pan Neruda měsícům kalendářním! A budiž mu přičteno k dobru, že i jemu se hodily k úvahám nikoli pouze meteorologickým. Nazve-li on ovšem listopad zimním dubnem a prosinec zimním květnem, dodě si alespoň upřímně, že člověk je někdy tak duchaplný, až se tomu později diví. To na rozdíl od dnešních kドoví jak ovavříněných žurnalistických es, ti totiž takové uznamenání u sebe rádi opomenou. Srovnání s dneškem však stejně kulhá i na každou další nohu, protože je těž vyloučeno, abych se v našich velkoformátových oficiálních tiskovinách, hřmotících dosud s kondelíkovsko-perestrojkovskou dýchavičností někde na schodech ze sklepa Stalilova evropského činžáku, dopátral na místě nudných až připitonělých úvodníků lidsky zaujatého fejetonu o Dni lidských práve ve světě a o naší domácí manifestaci k tomuto dni za úplnou rovnost občanskou.

Ta totiž byla-nebyla 10. prosince 1987, kdežto ta za úplnou rovnost občanskou, o které psal Neruda ve fejetonu tentokráte májovém, se konala 1. května 1890 a jeho tehdejší vyslovení identity s prostými lidmi je dnes vychvalováno jako důkaz obdivu a lásky k prvnájovým manifestacím. Co naplat, není manifestace jako manifestace a spojování neslučitelného je dnes už chorobně příznačné. Snad bych si s dávkou nezbytného dobového cynismu dovedl představit vyděšeného básníka, jak spěchá na Letnou k nejmasovější světové orgii podpisů v prezenčních listinách, jak se v přilehlých ulicích prodírá nastoupenými zde lidovomiličními sbory, posilujícími se kamarádsky všelijákým šnapsem, ale vůbec si nedovedu představit, co by o tom napsal. V nejlepším případě hádám - to pro lidská práva v prosinci, že by opět nazval prosinec zimním květnem a omluvně připojil, že někdy je člověk tak duchaplný... Tuk že se hochům z různých těch Práv, Slov, Front a Světů ani nedivme, žijí prostě svou epochu jednoduššího vkusu.

A časy se mění, mocenské kalendárium okázale oslavovaných výročí se stále rozšiřuje do všech ročních období, proto tedy obecnému lidu nezbývá než urvat si alespoň z času adventního příležitost k něčemu vlastnímu, nenadiktovanému - a pokoj lidem dobré vůle. Kdežde ale jsou ty Nerudovy prosincové sněhy! On v roce osmdesátém devátém nostalgicky vzpomíná na slavná šlechtická spřežení prosincová,

3

a že prý s tím napráskání od lekajů by to už dobře nešlo, lidé jsou teď nějací divní. Nám naopak takové vzpomínky scházejí a šlechty se dnes nedopátráme. Šlo by to snad, ale když oni se skoro vůbec nedají mezi námi vidět hlavně je nikdy nenapadlo s námi špásovat, ani v prosinci. Buď toho Neruda bercou k smrti vážně, nebo jim opravdu a už odjakživa připadáme divní. Byla nám však jčště vymuštovaná Celetná ulice a tímtož laskavým přičiněním i dozdrobené historické náměstí v centru města - cesta prý královská. mochodem, nedávno jsem zaslechl - kde jinde než u piva - takovou lidově tvořenou básen, že tó cestě se máme všichni kořit, ať ruce mnou si primáři, a nehledět na otázku, jež se k ní víže, proč má být zvána královskou, když Potěnkin byl jenom kníže. Dobrá rada - a praktická.

My totiž můžeme právě třeba 10. prosince v roce devatenáctistém osmdesátém sedmém projít kolem sedmnácté hodiny vpodvečer tou novou Celetnou ulici kolem ozářených obchodů, zaplněných nepoučitelnými občany a zčásti též laskavým zbožím, dojdeme až na ono staroslavné náměstí a opravdu - září vysoká primátorská jolka, je tam plno lidí, svítících svítidel a reprodukované hudby. Ale pozor, idyla není taková, jak by se zdálo na první pohled! Husův pomník je obklopen davem, který snad chce pomník zlézt a obsadit! Tomu však zabrání muži v zelených uniformách VB a řádka statných civilně oděných občanů jim v tom pomáhá. Celý výjev je sice pilně fotografován a filmován, ale o filmáře tu nepůjde, kdepak, žádný nový kompars na nový diskopříběh, hudební kulisa je skutečně stylová, ale méně světla a tu i tam policejně pryč předvádění jednotlivci svědčí o tom, že se zde někdo snaží rozšířit atrakce předvánočního trhu o narušování veřejného pořádku. Někdo prý vylezl na pomník a byl odveden, někoho prý zvedli nad hlavy ostatní a byl odveden. Tito všichni se snažili hlasitě mluvit, i když v nejmenších a byl odveden. Tito všichni se snažili hlasitě mluvit, i když v nejmenších nemohli přehlušit rozjásané reproduktory. Tak ony ván střelnice nestaci, křičet se vám zachtělo! To si tedy dám líbit, takový pořádek bych zavedl i jinde, když pro samé žvanění už člověk pořádnou muziku neslyší a když z kulometné palby ideových oplzllostí ve sdělovacích prostředcích je lépe zblbět zavčasu, než se z toho ohluchne úplně. V palbě pro změnu popíkové je dav náhle zarytě zaniklý, spíše zvědavý stejně jako hlučky přihlížející po náměstí. Vcelku to dá dobře přes tisícovku lidí, v naprosté většině mladých. Prý to svolala Charta, namoutě se ti strejci rozhýbali a vlny, mládeže přišlo nejvíce! Ještě jsou před brouzdajícími hlídkami VB zakřiknutí, asi jako když do rozhulákané třídy náhle vstoupí nenáviděný kantor. Snad si ale povšimli, že se přece stalo něco nového. Antony v Dlouhé ulici jsou připraveny, Husův pomník obsazen strážci vlastního jim pořádku, dav lidí okolo však zůstává, nerozchází se ani není rozháněn. Stojí jin tváří v tvář, proti vůli i přání moci, mohl by i položit společnou otázku a vpravdě ji také mlčky klade: Jaká je to odvaha, se kterou stojíte proti nám? Je to odvaha neprojevit strach, který je hnací silou každého diktátu, násilí, zvůle, anebo je to odvaha postavit se tváří v tvář skutečnosti? Nějaká vznešenosť chvíle je tady sice na hony daleko, tu a tam skandovaný potlesk, pískot při odvádění zatčených, volání krátkých hesel, obcházení obsazeného pomníku v jakémisi hromadném procesí a jinak nic moc. Přesto si myslím, že v tom nebyla pasivita, ale spíš připomenutí starším a ukázka mladším, co by asi tak ona rovnost občanská mohla také obnášet. Ještě dva dny předtím byl pochod k uctění Lennonovy památky znemožněn a prakticky zrušen, nyní se stejnými rekvizitami situace přece jen odlišná. Měli bychom si už odvyknout, abychom tyto rozdíly stále považovali za pouhý prověrující laskavosti či nelásky shora - jsme snad vosk?

Zbrusu nové fasády domů - vydrží-li pak dluho? - pohližely na tento skoro tříhodinový muraj v mrazivém prosincovém podvečeru nikoli snad na posledy. V dobách uplynulých přehlušovalo občas každý lidský hlas vření kotlů a bubenů při popravách, dnes to byl jen mohutný střední proud populárizovaného nuzicírování - z amplionů. Budíž, proti gustu není disputát. Jen si musím s panem Nerudou přizvukovat, lépe než tehdy on bych to nesvedl říci: Krásný měsíc - ten prosinec! Jen kdyby člověk neměl v sobě tolik všelijakého vzteklu!

Na otázky Vokna si odpovídá Čuňas

■: Tak na kterém břehu Vltavy jsi vzpomněl Lennonova výročí?

: Já na Kampě, ale o shromáždění v Městské knihovně chci taky něco říct. Poprvé se oficiálně Lennon zněnil z narkomana a výtržníka na bojovníka za mír. V pořadu nazvaném "Dejte šanci míru" hrály skupiny C&K Vocal, Marsyas a Stromboli. Tenhle galakoncert se přesně na minutu kryl s tradiční lennoniadou na Kampě. Účel této policejně-kulturní akce je jasný. Měla odčerpat potenciální účastníky "Kanpy". Ale já si myslím, že těch 300 lidí, kteří si zaplatili vstupenku na protiválečný protest, na Kampě stejně nechybělo; asi by tam ani nešli.

■ : Co účinkující?

„Že hráli Stromboli, to ně po Lochotíně nijak nepřekvapuje. Ti by asi hráli, i kdyby obušky padaly. Ale že se k tomu propůjčili Marsyas a Č&K Vocal, je tak trochu divné. Dosud jsem měl dojem, že dávají přednost svědomí před profesionálními závazky a cestou vzhůru.“

Na: No, ale teď přes most na Kampu.

O tom informuje sdělení VONSu č. 711, které četl Medek na Hlasu a které vychází v Infochu číslo 17. Tak jenom ve zkratce. Sešlo se asi 500 lidí, kteří řeknali policejní nástrahy. Lennonovy písň hrál na kytaru Hanze Huška /kytaru mu pak sebrali/. Proslov přečetl Ota Veverka /tchó sebrali na osmačtyřicítku/. Potom mnozí podepsali petici, která, mimo jiné, požaduje zkrácení vojenské služby a náhradní vojenskou službu pro odpírače.

O obou shronážděných psalo dokonce druhý den i Rudé právo.

Myslím, že je jasné, že nír z Městské knihovny a nír z Kampus jsou od sebe na hony daleko.

Rádčení č. 710

/Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných/

záloh proti neoficiálnímu koncertu/

jiná či osobní císla prislušníku.
Celý případ - násilném přerušením koncertu počínaje a bitím R. Miháliku konče - je příkladem nezákonného policejního zásahu. Takové brutální zákracky vůči účastníkům neoficiálního kulturního života jsou v poslední době časté.

v Praze 9. prosince 1987

V pátek 27. září se zase našim policajtům něco povedlo. V Bratislavě, ve vysokoškolském klubu na "Horském parku" se konala veřejná zkouška, kde mimo jiné měla opět hrát ZONA A, TLAK a jiné kapely. Když jsme společně s Petrem, Láďou a Mirkem dojeli do Bratislavы, dosli jsme do hospody Funus, kde jsme potkali ještě Dršku a Robina, jinak tady byli už jenom místní. Chvíli se chlastalo a my s Robinem jsme měli srandum z toho, jak na nás všichni čuměj. S čerokýzen na hlavě nás považovali za pankery z Londýna a taky sme se dovedeli proč. Slovenský a především bratislavský punkové nosí s sebou tašku s náhradním oblečením a podle potřeby se převlékají a slušné češou. Prej kuli policajtů. Měli jsme z toho srandum, ale náš pocit "punků z Londýna" netrval dlouho.

z Londyna" netrvář dletoho. Asi v půl sedmí jsme odešli do klubu, kde začala hrát první kapela. Jméno jsem si nezapamatoval, ale byl to celkem slušnej neopunk. Asi za dvacet minut se v klubu objevili esembáci, že prej námě opustit klub. Po méně ší kontraverzi s po tom, jak jsme viděli, že místní se radši pakujou, jsme odešli zpátky do hospody. Drška s Robinem odešli na vlak, že pojedou domů, což jsme něli udělat taky, protože to, co se dělo potom, jsem ještě nezažil.

/o zkušenost bohatší, já o pár vlasů chudší/ v autě, které mimo jiné také prohledali, rýsoval se nám nový nápis na bundu: NEVER AGAIN BRATISLAVA.

Nedávno jsem dostal obsílku na národní výbor. Příjdu tam a v čekárně sedí Láďa. Bylo mi jasné, že je to kvůli Bratislavě, ale nebylo mi jasné, co ještě můžou chtít. Oba jsme nevěřili, když nám oznámili, že na nás bylo podaný oznámení a zahájeno trestní řízení. Úřednice, která nás měla na starosti, nám tyto oznámení četla s krajní nedůvěrou a potom nám oznámila, že stíhání se ruší pro nedostatek důkazů! Na závěr se nás zeptala, zda my sami nechceme podat stížnost, a pak se s námi rozloučila.

Paradoxem je, že celý konflikt v Bratislavě vyplýval z toho, že prý skupina ZONA A je zakázaná. Týden po konfliktu však tato kapela hrála na oficiální akci, a to přímo v Bratislavě.

3. poetické odpoledne

vrána

/Pohled rádoby nestranného diváka/

Sestupuji po temném schodišti. Sem tam rozžatá pochodeň, co chvíli se mi mihne před očima rohatý pacholek. A už ji vidím, má vysněná, žena nejkrásnější - pekelná Perzefona mne vítá. K mojí lítosti není však sama, bělivě ji střeží svým krvavým žárlivým zrakem Hádes, její choť. Úlisně se vtírá do mé přízně. Jsme již v ulicích pekelného města. Prostor proráží vzdálený zpěv sanotného Lucifera. Zabocujeme do jedné z postranních uliček. Vcházíme do rudého Satanova chrámu. Vnímám pouze šustot a borbentení. Ocitáme se v improvizovaném hledišti. Usedám na prkna, Perzefonu po pravici, Hádes usedl po mé levé straně. Představení právě začíná...

...po počátečním zmatku se úvodu chápe Míňa. Chvílemi to vypadá jakoby angažoval do vystoupení malé děvčátko, které ruší jeho vystoupení výkřiky jakoby schválně zapadající do jeho tvorby. Diváky byl přijat kladně.

Následuje "Jan Kaláb in memoriam - extrémně externí západočeský mim Zandy + Ventil - rozcvíčka tří generací bachařů". Dva, tři, čtyři, šlehačka je zdravá a čerstvá, otevírá se Vokno a již Čuňas sedící v první řadě cosi tuší a překrývá si tvář kapucí. Právě včas, neboť šlehačkové labutě dopadají na místo, kde se ještě před chvílí třpytily jeho brýle.

V nastalém vakuu vytneleje vzniknuvší pauzu Jirec přednáškou o Lence Marečkový a Karlu Starokovi. Oba dva vtěsnil do depozitáře. To již nastupuje na scénu Qido se svou milou, hravou poezíí. O akátech, Zasedání opic. Opatrní lidé. Obecenstvu i mně se jeho básničky líbí.

Shání se Lojza Fošna. Program vázne. Mělo následovat Supermaso, ale jelikož Lojza se kdesi toulá, tak nastupuje Svědek. Sedá si na nefunkční, ale přesto se hodící reprobednu a začíná "Nesloužit Jidáši, nesloužit holotě". Potlesk. Následuje hitovka "Práci nedostanu, dlouhé vlasy mám". Svědek se rozjíždí "Travička zelená" a lidovka "Plastic People". Výborný.

Na pořadu je dále přednáška o Znovuzrození odpadkové kultury v ČSSR. Poté úryvky ze tří dílů o Obrození za hranicemi ČSSR. Detektivní, upíristicky laděný příběh se zápletkou v Rakousku a dále "legrační" romance o probouzející se Praze. Bouře smíchu, Taťoun sklízí potlesk.

Nastupuje K.N. s poezíí Širokouhlého. Básně "Punk" a "Stromy v listopadu", přednes výborný, vpravdě zde však chybí mikrofony či mikrofon přes elektrickou energii zesíleně na obecenstvo působící.

A již je tu Fík a Supermaso "Na černém asfaltu" a potom "Pasionál". Nemohu si pomoci, ale konečně cítím v luftě kumšt. Opravdu požitek. Fík prožívá celou tuto počinu jako zdivočelý hřebec. Chvílemi si myslím, že prohrábne svým kopytem vrstvu betonu, kterou zde dělníci navršili. Prožívá to celé opravdu bytostně. Výborný.

Perzefona do mne štouchá, prý abych se otočil. Skrze řady diváků se prodírá na scénu centrální šmejdil Láďa Líbal se svou zednickou fankou. Přednáška o morálce. Fantazie. Sólo pro "Roštěnou". Excellentní. Jako Kurt Vonnegut.

Nastupují Ženy a s nimi sníšený chorálový sbor. Poté "Půlnoční Vinohrady", zdá se mi určené pro redaktora plzeňské "Pravdy" Václava Němce. Ženy pokračují "Nula Prvý Druhý Nula Juha Oula Hura Nula Bouja Jula Urá".

Padesátá léta, básnířka "Ré" tetince. Dopis Jarmily Glazarové, až je k po-
divu, z jaké sračky dovedou tito kluci udělat věc s velikým vtipným Vé.
Špička. Poutavé, legrační, mně osobně to přibližuje surrealistické poémství
Bretona, Maxe Ernsta. Myslím, že by si pošmáklí.

"Kvik, kvík, kvík, jede gruzavik". a to je konec. Přes sto spokojených
diváků se zvedá k odchodu...

...docházíme do končin blíže k věku, kdy do pekla sestoupil Ježíš.
Cítím, jak se zachvívá půda. Zemětřesení, vnímám to přímo bytostně. Perze-
fona se stává skutečně čarokrásnou. Co dodat více? Snad jen to, že jsem ten-
to pro mne symbol poezie poprvé spatřil oděn do hvězdného prachu.

Sen se mi rozplývá před očima. Dostávám nocnou ránu obuškem na záty-
lek. Jsem opět doma v "československé realitě nastupující demokratizace".
Dere se mi to přímo pod tužku, ale nutno dodat, že ani tentokrát se na
Poetickém odpoledni obuškový tanec nekonal...

Svatební veselí veselého ghettá

Magor

prosinec 1987

V časech pořád ještě rozháněných /nebo zase už rozháněných/ hudebních
setkání byl osvěžujícím zážitkem pátek 20. listopadu 1987. V dobře schova-
ném sále hospody U Jaurisů v Michli nevěsta Martina Kafková s ženichem Sa-
šou Vondrou oslavovali začátek své společné cesty tak, jak je v undergroun-
du zvykem: hudbou. V pěkném sále byla spousta místa, na což doplatila prv-
ní skupina večera Ženy. Publikum sedělo příliš daleko od pódia, odděleno
parketem, který se ovšem velice hodil při vystoupení druhého souboru - Vel-
vet Revivalu. Vzdálenost neomlouvá nepozornost, se kterou část přítomných
Ženy vyslechla, nebo spíš neposlouchala. Svědčí to o ignoranci a věru male-
mužičnosti těch, kdo si na svatbu přišli asi jenom zatancovat /i když nic
proti tanci, naopak!/. Ne že by se tím Ženy nechali zaskočit. S nadhledem
a suverénně předvedli svoje syté a mužné /navzdory názvu/ vokály i dechy.
Ženy jsou pozoruhodná kapela. Slyšel jsem je potřetí /předtím na Chmelni-
ci a na závěru výstavy Viktora Karlíka v Košířích/; jejich vystoupení jsem
vždy jiskřivá, překvapující, s jistotou se pohybují napříč konvencí scu-
časné rockové hudby. Seděl jsem vedle Davida Němce, který nostalgicky
vzpomněl na DG 307; ale silné nitky vedou od Žen až k Burianovu voice-bandu
a k humoru Kocourkovských učitelů. Krutě by se však nýlil ten, kdo by po-
važoval vystoupení Žen za nezávaznou legraci. Mám za to, že velice dobrě
vědí, o co jin jde; za jejich blabolivými kreacemi, které nás nutí k vý-
buchům osvobožujícího smíchu, je cítit temné pozadí, z kterého jejich smysl-
pro groteskno vyrůstá. Ukázka, jejíž text uvádím, skladba Orální ústav
pro ně připadá příznačná. Tragický optimismus, tak by se to dalo nejspíš
charakterizovat, ale scházejí mi slova...darmo huhňat, jak se říká u nás
na Vysočině. Jděte si raději Ženy poslechnout! Mimochodem, levou verzi
písňě ve třetí sloce zpívají, jak mi bylo sděleno, slabší povahy ansámbliu,
pravou silnější:

Když máš orál ozářen huhněj dál /4x/
Když máš opál prozářen huhněj dál /4x/

Když máš srnky zavřený huhněj dál /4x/ Když náš trenky zadřený huhněj dál /4x/
Když máš svých kanárádů huhněj dál /4x/
Když máš smích kanárádů huhněj dál /4x/
Když máš smrt kanárádů huhněj dál /4x/

Ženy se předvedli v tonto obsazení: Martin Choura - bici, voice, pohyb,
Zdeněk Novák - tp, voice, Jindřich Karásek - klarinet, zpěv, Marek Lánský
- vel. zpěv, arr., Daniel Mráz - baskridlovka, zpěv, b.g., Jeroslav Švec
- sax, zpěv.

Ať to nám zkrku, ještě obsazení Velvet Revivalu, který Ženy na pódiu
vystřídal: Jan Macháček - kytara, zpěv, Jan Brabec - bici, Zbyněk Heřmá-
nek - kytara, vokály, Jiří Zavadil - kytara, housle, vokály, Martin Gruša
- basa, vokály a Eliška Meissnerová - zpěv.

Pověst, která Velvet Revival předcházela, nelhala. Jsem na Velvet
Underground zvlášt citlivý, je to koneckonců hudba mého pozdního mládí.

Macháčkův soubor je hraje víc od podlahy, než jsme bývali zvyklí, nám dojem, že rytmus je slovansky těžkomyslnější - nebo to dělají přece jen ta osmdesátá léta? - ale charakteristický slity zvuk Velvetů tady neklamně byl. Nostalgie se smísila s novou radostí; šťastná hudba, která osloňuje se stejnou intenzitou už třetí generaci! Šťastní hudebníci, kteří ji hrají! Od chvíle, kdy se parket po počátečním váhání zaplnil, se už nevyprázel a těžko říct, kdo se nadřel víc - jestli muzikanti /předlouhé série a krátké přestávky/ nebo tanečníci. Nevím, jestli existuje jiné společenství s takovým věkovým rozpětím; mohu je demonstrovat na klanu Němcovic rodiny, od přivdané Veroniky /čerstvých 18/ až po Danu /věk z opatrnosti neuvádím/. Na parketu se svorně natřásali tzv. přední signatáři Charty 77 se signatáři tzv. dopisu 40. Intenzívni prožitek radostného ghettta, který jsem na svatbě U Jaurisů zakoušel, ve mně vzbuzoval pocit přes všechny rozpory vnitřně jednotného společenství. Doufám pevně, že to nebyla jenom hudba, která stmelila občasné názorové trhliny. Ostatně o týden později na fóru Charty byla atmosféra také velkoryse tolerantní. Snad se lidé domluví i mimo taneční sály. - Kvalitu hry Velvetů jako by negativně potvrzovala i nepřítomnost čerstvého navrátilce ze zámoří Mejly Hlavsy; zlí jazykové /nebezpečně blízci kapele Velvet Revival/ tvrdili, že nepřišel, protože ví, jak jsou V.R. dobrí. Ale Mejla nemusí na nikoho žárlit. Vyhledal jsem si dopis Paula Wilsona, který mi v létě 72 psal po shlédnutí koncertu Lou Reeda v Londýně: "Píšu hlavně, aby kluci věděli, že nemají vůbec za co stydět, že si myslí zcela vážně, že jsme oddali staré Velveti daleko pravdivěji než Reed sam dělá tedka." Myslím, že by se Paulovi líbil i současný Velvet Revival. Aspoň tak, jak se líbil nám, pamětníkům zlatých gry- dérských dob českého undergroundu.

Odpoveď Jaroslavovi Tučekovi

Dovolujem si viacnej z povinnosti odpovedať Ti na Tvoj list adresovaný výboru JS a jej členom. Sú v nom Tvoje názory, ale vo mne vyvolali doslova búrku, pre ich predpojatosť na základě práve tej "minimálnej informovanosti", o ktorej sa častejšie zmieňuješ.

Zrušenie JS bolo určite pre nás šokom, ale snaha o obnovenie jej činnosti je určite ešte väčšin. Prečo? Nad tým sa je treba zamyslieť, ale my si to vôbec, podľa toho, čo píšeš, neurčibil. Čo si urobil vôbec pre spoluúvec JS? Tvoj dopis je plný emócií, nedôvery a závěry, ktoré v nom uviedeš sú aj dôkazom, že si si "formulár" od aktivistov JS prečítať povídala. Preto s Tvojimi názormi v liste nesúhlasím ani v jedinom prípade.

Konkrétnie:

- "formulárom" si bol postavený pred hotovú vec. Akú? Ktorú? Že JS funguje nanovo? To je omyl. Žiadom konkrétny výsledok ešte v jednaniach aktivisti JS s kompetentnými orgánmi nedosiahli. To Ti nejak ušlo. Škoda.
- Že sa jedná o "nojej, Tvojej, našej JS" bezom mna, mi vôbec nevadí, pretože som o procese jej znovuoživenia dostatočne informovaný. Ak sa Ti takýto postup nepáči, máš možnosť zvolať schôdzku 15 tisícovej členskej základne a dať jej hlasovať o inom postupe.
- Nie je pre Teba dôležité jednanie o ďalšej činnosti JS. Tak sa jej vzdať a daj jej pokoj. Vyvívaj si svoju činnosť po svojom, alebo si myslíš, že ľudia, ktorí 15 rokov pracovali oficiálne a nemálo si určite z ich práce čerpali aj Ty, ak najú možnosť s čistým štíton pracovať ďalej, sa tejto možnosti majú vzdať a týmto krokom potvrdiť výsledky súdu, ktorého základ sú dobre všetci poznáme?
- O liste z Strediska zábavnej hudby si sa musel dozvedieť vyčerpávajúce vysvetlenie práve vo "formulári" od JS, keď si si v nom prečítať, že Tvoje ani nikoho iného adresu nikomu neposkytli!!! To Ti nestačí? Nevieš, čo si máš o tom myslieť? Uvažuj, dôjdeš k nejakému záveru.

- Neveríš tomu, že Karel Srp je o tomto dielni informovaný. Pokús sa ho informovať, po tom čo si prečítaš ďalšie riadky. Mne nebránilo ani 700 km, ktoré ma delia od Prahy, íst si overiť isté nejasnosti priamo na mieste. Karel Srp je v izolácii a stretnúť sa s ním môže, a len obmedzenie, jeho najbližšia rodina. Prepustený by mal byť začiatkom roka 1988. Aktivistí JS

vyvíjajú aktivity bez jeho vedomia a súhlasu, ale s vedomím, že ide o tú istú vec, pre ktorú boli všetci stíhaní, a to, že sa k niečomu takému podujali, odôvodňujú tým, že sú s Karlom Srpon natoľko znalí svojich postojov, že to robia aj bez jeho súhlasu. Dva týždne od rozoslania "formulárov" mali aktivisti na stole zhruba 1000 vyplnených prihlášok. Možno aj Tvoju, ale je čas pouvažovať, či by si svoje členstvo nemal zrušiť.

- Odkiaľ berieš istotu, že sa niekto z aktivistov JS "ponižuje, že ustupuje a prosí"? Zažil si od nich niečo podobné? Určite nie!

- Zrovnávať volby s tým, že Ti niekto, ktoru si do nedávna veril a on Tebe aj naďalej, dá dôveru a žiada o podporu v prípade spoločnej veci, k ničomu Ča nenúti, všetko Ti vysvetlí a Ty dochádzaš k záveru hore uvedenému, to je úplné nepochopenie veci a zaujatost.

- Pochybuješ o tom, že "volebný lístok" urobí niekomu radosť, ale za tých 1000 prihlásených a za seba Ti hovorím, urobí.

- UNIJAZZ bude zrejme nový názov bývalej JS, to na vysvetlenie, lebo si to z "formulára" nepochopil, tak ako vlastne nič z celého snaženia aktivistov JS.

- Že niekomu krivdiš, je jediná veta, s ktorou v Tvojom liste súhlasím, a je pravdivá.

- A nakoniec, tí, ktorí robia niečo pre nás, určite o svojom postupe premyšlali, ale urobil si tak aj Ty, keď si písal riadky svojho listu? Som presvedčený, že nie. A to Ti nechcem krivdiť!

Na záver: hľadáš len negatíva, a to dokáže zrejme každý, ale urobiť niečo pre vec, to už je horšie. Aktivisti JS sa usilujú o znovuoživenie JS, tj. jej činnosti - v plnom rozsahu, ako to bolo doteraz. Odkiaľ tolká nedôvera a odsudzovanie. Verím tomu, že ak by bolo zo strany JS potrebné prijať veľa kompromisov, tak k jej oživeniu už z iniciatívy samotných aktivistov nedôjde, alebo ak hej, tak na úplne inej bázi. Dúfam, že sa k Tvojmu listu vyjadria aj najkompetentnejší, ktorých si napadol, tj. aktivisti JS.

Ostávam s pozdravom F.Berko, Košice

Jaroslavu Tučkovi a přátelům JS

Hrádek 8.12.87

Tvůj dopis byl zajímavý. Stejně jako Ty, patřím ke členům JS už léta. Je jisté, že po likvidaci JS jako legálního spolku jsme některé "rozumné" členy ztratili a získali nové přívržence, kteří jdou do všeho, co má příchuť revolty, i když většinou přesný vývoj neznají. Hovořím k těm, kteří mají s kumštem něco společného a jsou z té starší kategorie, která pamatuje v JS lepší časy.

Nemá cenu si něco namlouvat o dalším možném dohovoru JS s MK nebo jinými složkami, toto je možné jen tehdy, jestliže ustoupíme od všeho, co až dosud bylo v JS dobré. Je nutné, aby výbor JS jednal se zbylými a letitými členy o dalším vývoji a postupu, naně si vzpomínám na jeden novinový titulek z dob nedávno dávných - O NÁS/BEZ NÁS!! A to by byla základní chyba výboru.

Jestliže teď přistoupíme na kompromisy, dáme za pravdu těm, kterým leží sekce v žaludku a jejichž zásahem se nělo podařit zlikvidovat vše pozitivní, co JS pro lidi lačné opravdových hodnot dělala. Pak bychom mohli dělat už jen pro tolik vychvalovanou a namydlenu discomládež, která zobe ze sdělovacích prostředků vše, co jí nasypou. Počítám se stále za člena JS, ale výbor musí zvážit další postup, aby neztratil ty opravdové členy, protože důvěra k výboru utrpěla značné trhliny. Pokud se tak nestane, může pak mít JS členy, jaké dosud neměla a může pak založit Sekci přátele Melodie. A jít si na MK pro štěmpl! Chceme JS v její pravé podobě a odmítáme veškerou manipulaci!

Je jen smůla, že o sobě nevíme, ale myslím, že když tzv. Středisko zábavné hudby získalo naše adresy a členská čísla, mohlo by se pomocí Voknovin najít pár skalních členů JS.

Aja - 8898

Pozn. redakce: Polemiku považujeme tímto za ukončenou. Případné další příspěvky k problematice JS zasílejte přímo členům výboru JS.

A P E L

Ministerstvu kultury ČSR
Federálnímu shromáždění ČSSR
Ministerstvu vnitra ČSR

Tvrdili jste, že rocková hudba má zelenou,
předstírali jste, že je "glasnost",
a mezitím jste zlikvidovali koncert Plastic People, který měl být v Lucerně
mezitím jste znemožnili pořádání rockových koncertů ve Služetíně,
týrali jste a pronásledovali jste punkery,
přiklepali jste nesmyslný trest za nic Srpovi a Kouřilovi z Jazzové sekce,
zlikvidovali jste hudební setkání přívrženců ústavně vzniklého přípravného
výboru Společnosti přátel USA
a teď jste zlikvidovali takzvaný Východočeský Woodstock, setkání rockových
hudebníků na soukromé louce.

Tak dosta!

Žádáme, aby všechny skupiny, rockové i jiné, aby všichni hudebníci,
rockoví i jiní, mohli vystupovat a hrát v souladu se svým hudebním cítěním
a svědomím, jak na soukromé půdě, tak na veřejnosti!

Okamžitě propusťte Karla Srpa!

Žádáme zrušení ponižujícího systému přehrávek pro rockové i jiné
hudebníky!

Nestújte v cestě energii autentických umělců, přestaňte mrzačit
lidský intelekt, talent a vůli!

Okamžitě přestaňte s ostrakizováním rockové i jiné hudby, výtvar-
ného umění, literatury a jakéhokoliv jiného projevu lidského talentu!

Okamžitě přestaňte pronásledovat a znásilňovat punk a punkery!

Žádáme okamžitou veřejnou omluvu orgánů VB a StB, které nezákoně
nocensky zasáhly v minulých letech proti rockové i jiné hudbě, proti auten-
tické svobodné literatuře, výtvarnému a jinému umění!

Žádáme vás: okamžitě uvedte, jak jste se zavázali, naše zákony a
další předpisy v soulad s oběma mezinárodními pakty o lidských právech,
které jsou již od r. 1976 součástí čs. právního řádu!

Okamžitě umožněte činnost Jazzové sekce v jejích původních inten-
cích!

Přestaňte prerezkuват přípravný výbor SP USA!

Jestli to všechno neuděláte, jak řekl Bertolt Brecht, budete si muset
zvolit jiný lid.

V Praze dne 18. listopadu 1987

Odesílá a za autenticitu podpisů ručí Ivan M. Jirous, 588 67 Stará Říše 33

K datu odeslání podepsalo apel 1083 občanů, stále je možnost se
připojit na uvedené adresu.

A N K E T A

Končí rok 1987, což je příležitost k vypsání ankety o nejlepší skupi-
nu uplynulého roku.

Anketu vyhlašuje JAN SOLDÁN
PIONYRU 674/18
783 91 UNIČOV

Na tuto adresu pošlete nejpozději do konce února 1988 korespondenční
listek s názvy tří našich skupin, které pokládáte za nejlepší, a to v ob-
lasti: 1. UNDERGROUNDU

2. PUNKU

3. ALTERNATIVNÍ /S PŘEHRAVKAMI/

Výsledky budou po zpracování uveřejněny ve Voknovinách.

O M L U V A

Omlouváme se čtenářům za nesplnění slibu z minulého čísla, který se týkal otiskování rad pro styk s policií. Náš odborný paradce v této oblasti dosud požadovaný text nedodal.

Za pochopení děkuje redakce.

N A B Í D K A

Petr Cibulka, Vrázova 53, 616 00 Brno	S.T.C.V.
SAMIZDAT TAPES CASETTES VIDEOS	
Mini LP: kazeta C45 - 90 Kčs; pásek 80 a 100 Kčs;	2x45/000 004-D/červenec 85
4. Žlutý pes - Best of 1978-79 live	2x45/000 005-D/ srpen 85
5. Ještě jsme se nedohodli/Králíci/Hosté - Complete Works 1981-84 live	2x45/000 006-D/ říjen 85
6. Dvouletá fáma - Live "Na Chmelnici" 20.11.82	2x45/000 007-D/ říjen 85
7. BLUESBERRY - Best of 1975-84 live, Volume 1	2x45/000 008-M/ říjen 85
8. Pro pocit jistoty - "Máš strach? Tak drž hubu!"	2x45/000 009-D/ podzim 84
9. FORROTRONICS - Nachový prostor /studio/	2x30/000 010/ podzim 84
10. Týn A L S I P I - Elektroakustické skladby	2x30/000 011/ podzim 84
11. Jaromír Nohavica a J. Hrubý - Live in Brno 81-83	2x22:30/000 012/ 1985
12. Dvouletá fáma - Studio 1983	2x30/000 013/ podzim 84
13. Slepé střevo/Abychom se nenudili - Live	2x45/000 014-D/ podzim 84
14. Dáša Voňkovat/Venca Koubek+Máša Kubátová+Iva Bittová, Volume 1	2x45/000 015-D/ prosinec 84
15. Janota a Fidler a Richter - Koncert v Brně 17.10.1984	2x45/000 016-D/ prosinec 84
16. JABLKOŇ - Koncert 1. listopadu 1984 v Topas Clubu	2x45/000 017-D/ srpen 85
17. Forrotronics - 1985 live	2x45/000 018-D/ říjen 85
18. MARSYAS - Koncert v Malostranské besedě v Praze 30.5.1975	2x45/000 019-D/ říjen 85
19. Jaroslav Jeroným Neduha-Nejtěžší folkové zločiny J.J.N., volume 1	2x45/000 020-D/ říjen 85
20. Jaroslav Jeroným Neduha-Nejtěžší folkové zločiny J.J.N., volume 2	

V uveřejňování seznamu budeme příště pokračovat.

